

СТЕФАН СТАМБОЛОВ

ПЕВЕЦ

chitanka.info

I.

Сияйно, чисто е небето,
ясно слънцето грее,
весело ти е на съцето,
всичко живо се смее.

Пролет! Пролет вече доди!
И гората се разви,
всичко от сън се събуди,
всичко се весели.

Ами ти защо не пееш?
Ти защо мълчиш, сумтиш,
жално мило ни поглеждаш
и печален се стоиш?

Пей, мой братко! Пролетта е
за живите, зарад нас;
провикни се, ний да чуйме
твоя ясен, сладък глас.

Има сила в твойта песен
да омайва, да плени;
ти кат пейш, огън небесен
пламва в нашите гърди.

II.

И запя, запя певеца
песен с чуден, сладък глас,
песента му беше жална
пълна със сълзи и плач.

Той запя за наще мъки,
зарад наще теглила,
за разплаканите майки,
за избитите деца,
за селта изгорени,
за потъпкания кръст,

за момите опленени,
за очернената чест,
за безкрайното страдание
на нашия клет народ.
И пред нази се изправи
проклетия наш живот...

Слушаш песента му жална
и гуслата как бръмчи,
и пред теб картина страшна
гледаш, че стои.

Виждаш звяра как разсича
на две малките деца,
и кръвта им как изтича
като алена роса.

Гледаш жените разпрани,
а момите взети в плен.

Тук убити, там заклани —
над селото страшен дим.

Адски огън вий се в небо,
чуваш крясък, рев и плач,
бой се бият, гръм се чува,
посреща се нож със нож.

Отпреде ти смес се види —
мозък, кокали и кръв.

А сред нея глави плуват,
лежи труп до труп.

Хищни птици с вик се вият
над злочестото село,
а кучето изгладняло
гложди голото тело...

Страшно стана на всинца ни,
ужас силен ни обзе,
сълзи и рукнаха кат порой,
а пееца все пее.

Се пее и си нарежда,
само сълзи като град
падат по лицето бледно

на певеца белобрад.

III.

Пя той жално, сетне хвана
силн, страшно да пее,
в очите му огън пламна,
сякаш аслан реве.

И настръхна ни косата,
студен трепет ни обзе,
кат със клеци той претисна
нащо сплашено сърце.

„Пролет дошла, да пееме,
да подскачаме със смях.

Дайте вино да пиеме
за утеха и от страх!

Дайте вино и мезета,
дайте хубави моми!

Музиканти със кларнета —
ще се веселиме ний!

Пейте твари, вий злочести,
пейте, плюскайте без срам,
забравете, че сте люди,
надарени с чувство, с ум!

Забравете, че народа
е потънал в сълзи, кръв,
че от глад и болест пада,
кат трева под остър сърп!

Забравете тез нечути
зверски, демонски дела,
на които жертва стана
злочестата таз земя!

Забравете свободата
и жаждата зарад меъсть,
и потъпканата вяра,
и почернената чест.

И молбите на народа —
помощ чака той от вас.

Но вий сте люди глухи,
не чувате тоя глас.
Ех, вий камъни бездушни,
искате да пея аз!
Не! Ще строша мойта гусла,
да онемей моят глас!
Кога няма кой да чуе,
зов свещен да разбере,
кога никой неще вече
за свобода да умре!“
И млъкна той, по лице му
сякаш молния мина,
настръхнаха му космите,
погелда му див стана.
Погледна ни и гуслата
на частици той разби.
И замина си певеца,
с никого не се прости.
Оттогава никой вече
във града не го видя.
Де той ходи, що той прави,
никой от нас не узна.

IV.

Доде деня свети Петър,
всички хора на разход.
Но по пътя кат на пазар
трупа се народ.
Гледам турци-кръвопийци
нося три глави,
едната е белобрада,
другите — руси.
Белобрадата прилича
да е Стойнова глава.
Убили го! Бог да прости!
Добра беше той душа.

Издание: Стефан Стамболов, „Запомни ме, Живот! Поезия и публицистика“, „Абагар“, С. 1993, Съставителство, предговор и приложение проф. д-р И. Радев.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.